

Zarzuty i główne argumenty

Sąd Pierwszej Instancji oddalił skargę wnoszącego odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, którą odmówiono mu dostępu do określonych dokumentów dotyczących umowy LIEN 97-2011 w sprawie współfinansowania organizowanego w Kazachstanie programu pomocy medycznej, uzasadniając to w sposób następujący: skarga skierowana jest wobec aktu, który jedynie potwierdził wcześniejszą decyzję, która stała się prawomocna, a na wypadek gdyby zaskarżony akt nie miałby być aktem jedynie potwierdzającym, nie można go również uznać za decyzję, którą można zaskarżyć w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001.

Wyrok ten wykazuje istotne wady zarówno pod względem prawnym, jak i oceny okoliczności faktycznych.

Po pierwsze, jeżeli chodzi o kwalifikację zaskarżonego aktu, Sąd nie uwzględnił, że decyzja Komisji, którą skierowała wcześniej do wnoszącego odwołanie jako odpowiedź na wniosek potwierdzający w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, powinna była zostać uznana za nieważną, gdyż nie została sporządzona przez sekretarza generalnego Komisji i nie zawierała ani uzasadnienia, ani pouczenia o środkach prawnych. Ponieważ w konsekwencji odpowiedź ta nie miała skutków prawnych, pismo to nie może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności. Stąd tylko zaskarżony akt, tzn. odpowiedź Komisji na nowy wniosek wnoszącego odwołanie, może być uznany za decyzję ostateczną, którą — wbrew stanowisku Sądu — faktycznie poprzedziła ponowna i całościowa ocena sytuacji przez Komisję. Zaskarżony akt nie może więc być „aktem jedynie potwierdzającym”, ponieważ nonsensem jest potwierdzenie czegoś, co pod względem prawnym nic nie znaczy. Sąd nie zbadał jednak ważności pod względem prawnym wcześniejszej decyzji Komisji, co doprowadziło do błędnej kwalifikacji zaskarżonego aktu Komisji.

Po drugie, stwierdzenie Sądu, że zaskarżony akt jest odpowiedzią na pierwszy wniosek w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001 i z tego powodu nie może być uznany za decyzję, którą można zaskarżyć, należy tłumaczyć błędną wykładnią art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001. Sąd przeoczył, że przepis ten umożliwia wprawdzie złożenie drugiego wniosku, ale nie czyni go bezwzględnie koniecznym. W obliczu tego oraz wobec odmownej postawy Komisji wyrażanej w całym postępowaniu przed wniesieniem skargi wnoszący odwołanie nie był już zobowiązany do składania kolejnego wniosku. Wnoszący odwołanie wniósł w trakcie postępowania o zapisanie jego uwagi co do charakteru tego przepisu w protokole z posiedzenia, gdyż był on w tej kwestii niepełny. Oddalając wniosek o sprostowanie protokołu z posiedzenia, Sąd popełnił ponadto błąd proceduralny.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München (Niemcy) w dniu 11 sierpnia 2008 r. — Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV przeciwko Adolf Darbo AG

(Sprawa C-366/08)

(2008/C 272/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV

Strona pozwana: Adolf Darbo AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie *dżemy niskosłodzone* określone w części A załącznika III do dyrektywy nr 95/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie dodatków do żywności innych niż barwniki i substancje słodzące⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono również dżemy określane jako *dżemy ekstra*?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
 - a) W jaki sposób należy w pozostałym zakresie interpretować pojęcie *dżemy niskosłodzone* określone w części A załącznika III do dyrektywy nr 95/2/WE?
 - b) Czy pojęcie to należy interpretować w szczególności w ten sposób, że obejmuje ono również dżemy określane jako *dżemy ekstra* o zawartości rozpuszczalnej masy suchej wynoszącej 58 %?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i pytanie drugie lit. b):

Czy część II zdanie drugie załącznika I do dyrektywy Rady 2001/113/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnoszącej się do dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego purée z kasztanów przeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że na stosowanie nazwy *dżem ekstra* w odniesieniu do dżemów, które zawierają mniej niż 60 % rozpuszczalnej masy suchej, można zezwolić także wtedy, gdy w odniesieniu do nazwy *dżem* w przypadku takich dżemów obowiązują wymogi również restrykcyjne?

⁽¹⁾ Dz.U. nr L 61, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 10 z 2002 r., s. 67.